

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 5 4 7 - 0 / 2022	
Érkezett: 2022 JÚL 0 1.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 2 db	<i>Ju</i>

T. Alkotmánybíróság!

Tárgy: Alkotmányjogi panasz a Fővárosi Ítéletábla 5.Bpkf.10.385/2022/2. számú, az ~~összbüntetés~~ tartamát megváltoztató ítéletével szemben

Alulírott, [REDACTED] szabadságvesztés büntetésemet jelenleg a [REDACTED] folyamatosan töltő elítélt, a T. Alkotmánybírósághoz az alábbi alkotmányjogi panaszt terjesztem elő:

I. Előzmények

1.) A Fővárosi Törvényszék a 2021. február hó 16. napján kelt **26.Bpk.60/2021/2.** számú ítéletével ~~összbüntetésbe~~ foglalta:

- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2016. április 14. napján kelt és 2016. június 14. napján jogerőre emelkedett 11.B.X.21.565/2013/96. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetést,
- a Fővárosi Törvényszék 2015. május 28. napján kelt és 2016. június 28. napján jogerőre emelkedett 26.B.1149/2012/168. számú ítéletével kiszabott 7 év 6 hónap – helyesen - fogházbüntetést,
- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2016. február 5. napján kelt és 2017. február 21. napján jogerőre emelkedett 8.B.20.069/2014/131. számú ítéletével kiszabott 2 év börtönbüntetést,
- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2016. június 8. napján kelt és 2017. május 15. napján jogerőre emelkedett 13.B.XVI.31.586/2015/31. számú ítéletével kiszabott 1 év 8 hónap börtönbüntetést,
- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2017. június 26. napján kelt és 2017. október 30. napján jogerőre emelkedett 19.B.XIV.20.759/2013/134. számú ítéletével kiszabott 9 hónap börtönbüntetést,
- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2019. június 17. napján kelt és 2020. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett 825.B.31.769/2013/258. számú ítéletével kiszabott 3 év 6 hónap börtönbüntetést, továbbá
- a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2019. február hó 28. napján kelt és 2020. október 29. napján jogerőre emelkedett 10.B.12.465/2016/93. számú ítéletével kiszabott 1 év fogházbüntetést.

Az ~~összbüntetés~~ tartamát a Fővárosi Törvényszék **10 év 2 hónap 10 nap börtönbüntetésben** állapította meg, rendelkezve arról, hogy az elítélt feltételes szabadságra nem bocsátható. **Eljárása során a Törvényszék az 1978. évi IV. törvényt alkalmazta.**

2.) A Törvényszék ítéletével szemben joghatályos fellebbezést kizárólag az Ügyészség jelentett be, amely a fellebbezésben a Törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta **arra hivatkozással, hogy a Törvényszék az ~~összbüntetésbe~~ foglaláskor helytelenül alkalmazta az 1978. évi IV. törvényt (régí Btk.), mert** az elítélt valamennyi elsőfokú alapítéletének kihirdetésére, és ekként értelemszerűen a jogerőre emelkedésükre is a 2012. évi C. törvény (új Btk.) hatályba lépése után került sor, **az ~~összbüntetésbe~~ foglalás lehetősége az új Btk. hatálya alatt nyílt meg.** Mivel az alkalmazandó jog megválasztásánál az ~~összbüntetésbe~~ foglalás lehetősége megnyílásának van jelentősége, így a Törvényszék ítéletét azért kell megváltoztatni, hogy **az új Btk. összbüntetési szabályainak alkalmazásával kell az ~~összbüntetés~~ tartamát 11 év 29 napban megállapítani.**

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 4.Bf.270/2015/38. számú, 2021.03.28-i fellebbezését mellékelem.

3.) A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2021. április 21. napján kelt, 5.Bpkf.10.252/2021/3. számú ítéletével a Törvényszék ítéletét megváltoztatta, és az új Btk. alkalmazásával az összbüntetés tartamát 11 év 1 hónap, börtönfokozatban végrehajtandó szabadságvesztésben állapította meg.

4.) Az Alkotmánybíróság az általam benyújtott alkotmányjogi panasz alapján a 2022. április 26-án meghozott, IV/2440-10/2021. számú határozatával megállapította, hogy a Fővárosi Ítéltábla 5.Bpkf.10.252/2021/3. számú ítélete alaptörvény-ellenes, és azt megsemmisítette.

Az alkotmánybírósági határozat az első- és másodfokú, összbüntetésbe foglaló ítéletekről megállapította az alábbiakat:

- **A Fővárosi Ítéltábla tartalmilag a Btkátm. Alkotmánybíróság által megsemmisített 3. §-ának és az ugyancsak megsemmisített 2/2019. BJE-ben foglaltaknak megfelelő vizsgálatot folytatott, amely szerint nem a bűncselekmény elkövetésének az ideje, hanem az összbüntetési alapítéletek jogerőre emelkedésének időpontja az irányadó az alkalmazandó büntető törvény megállapítása szempontjából; ezért alaptörvényellenesen az új Btk. szabályai alapján járt el az összbüntetés megállapításakor.**
- Az **elsőfokú Törvényszék** az ítéletében az Abh1.-re és az Abh3.-re hivatkozással az **alkotmányos megközelítést alkalmazta és a régi Btk. szabályai alapján járt el az összbüntetés megállapításakor.**

5.) Az **Alkotmánybíróság IV/2440-10/2021. számú határozata alapján az én esetemben az összbüntetés megállapítása során a régi Btk-t, mint rám nézve kedvezőbb szabályt kell alkalmazni, vagyis az Ügyészség elsőfokú törvényszéki ítélet ellen benyújtott fellebbezése kiüresedett, mert a fellebbezést az Ügyészség kizárólag arra hivatkozással terjesztette elő, hogy az új Btk-t kell alkalmazni az esetemben az ítéletek jogerőre emelkedésének időpontja szerint és az új Btk. alapján a törvényszéki ítéletben megállapítottnál 1 évvel hosszabb összbüntetést kell megállapítani.**

Az Ügyészség fellebbezése tehát nem tartalmaz semmilyen hivatkozást, indítványt a törvényszéki ítéletben megállapított összbüntetés régi Btk. jogalapján történő súlyosítására, vagyis az elsőfokú ítélet felülmérlegelésére!

6.) A Fővárosi Ítéltábla **5.Bpkf.10.385/2022/2.** számú ítéletében megállapította az Ügyészség fellebbezésének alaposságát „a tartamot érintően”, az Alkotmánybíróság IV/2440-10/2021. számú határozata 11. oldalának 2-6. bekezdéseiben leírtakra (Btk. 2. §-ának alkalmazandósága) hivatkozással, továbbá a Fővárosi Törvényszék 26.Bpk.60/2021/2. számú ítéletét megváltoztatta és az **összbüntetés tartamát 10 (tíz) év 4 (négy) hónap 28 (huszonnyolc) nap börtönbüntetésben megállapítva súlyosította.**

A Fővárosi Ítéltábla 5.Bpkf.10.385/2022/2. számú ítéletének indokolása az alábbiakra hivatkozik:

- a 3/2002. Büntető jogegységi határozat a rövidebb tartamú szabadságvesztések háromnegyed részének elengedésére vonatkozó kötelező iránymutatást nem rögzített (az elengedés mértékét bírói mérlegelésre bízva),
- a hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) szabályainak alkalmazása nem lehetséges az Alkotmánybíróság azon előírása miatt, hogy az elítélt valamennyi bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény hatálya alatt követte el,
- az Alkotmánybíróság arra már nem tért ki, hogy a 2003-2012. közötti tartamot felülről elkövetési idők közül melyik időbeli hatály szerinti 1978. évi IV. törvény alkalmazandó, és a „halmazszerű” büntetés kiszabása mögött meghúzódó, a büntető jogtörténetben és jogalkalmazásban töretlen elmélet („tevékenységi elmélet”) szerint korábbi hatályú törvény rendelkezései alapján a későbben elkövetett bűncselekmények elbírálására nem kerülhet sor, ezért a régi Btk. utolsó elkövetési magatartás kifejtése idején, azaz 2012. augusztus 23-án hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni,

- az alapítéletekkel elbírált bűncselekmények elkövetési idejének rendkívül tág, közel tíz éves intervallumot felölelő jellegéből (2003-2012) az ítéletábra a rövidebb tartamú szabadságvesztések háromnegyedének elengedésére minden esetben alapot nem látott, mert az egy eljárásban történő elbírálás esélye az adott esetben szinte elenyésző volt; ezért a legkésőbbi – 4. és 8. pontban írt – alapítéletekkel elbírált bűncselekmények elkövetési ideje miatt az ezekkel kiszabott szabadságvesztések esetén a kétharmad, a többinél a háromnegyed rész elengedésével látta az összbüntetési célt megvalósítotttnak.

II. Fővárosi Ítéletábra 5.Bpkf.10.385/2022/2. számú ítéletének alaptörvényellenessége

7.) Jelen alkotmányjogi panaszom alapján kérem, szíveskedjen a T. Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéletábra 5.Bpkf.10.385/2022/2. számú határozatát annak alaptörvény-ellenes volta miatt megsemmisíteni.

Határozott kérelmem arra irányul, hogy szíveskedjen a T. Alkotmánybíróság megsemmisíteni a Fővárosi Ítéletábra 2022. június 08-án kelt 5.Bpkf.10.385/2022/2. számú határozatát az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 43 § (1) bekezdése alapján.

A 2011. évi CLI. törvény 43. § (1) bekezdése: Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

8.) A kérelmem alapja, az Alkotmánybíróság hatáskörét meghatározó jogszabály: az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § (1) bekezdése, mely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és
- az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A fenti jogszabályi feltételeknek megfelelek, és a hivatkozott, sérelmezett bírói döntés alapjául szolgáló eljárásban fél voltam, vádlott, így az Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panasszal fordulhatok.

Hivatkozom továbbá a panaszom befogadása körében az Alkotmánybíróságról szóló törvény 29. §-ára, mely szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

9.) Az Alaptörvény alábbi rendelkezéseit sérti a támadott ítéletábrai ítélet:

B) cikk (1) bekezdés: Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk (1)-(3) bekezdései: Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja. Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek. Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

XXVIII. cikkének (1) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztesség és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

28. cikk: A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgáljanak.

25. cikkének (3) bekezdése: A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

10.) A támadott ítélet nyilvánvalóan ellentétes a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény az alábbi rendelkezéseivel:

- 583. § (1) bekezdése: Fellebbezésnek jogi és ténybeli okból van helye.
- 584. § (1) bekezdése: A fellebbezőnek **meg kell jelölnie**, hogy fellebbezését az ítélet mely rendelkezése vagy az indokolás mely része ellen terjeszti elő.
- 595. § (1)-(2) bekezdései: Az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapítani, a vádlott büntetését, illetve a büntetés helyett alkalmazott intézkedést súlyosítani csak akkor lehet, ha a terhére fellebbezést jelentettek be. Ez irányadó akkor is, ha a másodfokú bíróság bizonyítást vesz fel, és annak eredményeként súlyosabb bűncselekmény állapítható meg. A vádlott terhére bejelentett fellebbezésnek azt kell tekinteni, ami a bűnösségének megállapítására, bűncselekményének súlyosabb minősítésére, a büntetésének súlyosítására, illetve a vele szemben büntetés helyett alkalmazott intézkedésnél súlyosabbnak a megállapítására, vagy az ilyen intézkedés helyett büntetés megállapítására irányul.

11.) A támadott ítélet nyilvánvalóan ellentétes továbbá az összbüntetésbe foglalás egyes kérdéseiről szóló **3/2002. Büntető jogegységi határozat** alábbi elvi megállapításait (lásd az Indokolás II/2.a. és 3. pontjait):

„...2. a) A Btk. 93. §-a szerint az összbüntetés tartamának el kell érnie az alapítéletekben kiszabott büntetések közül a legsúlyosabbat. Az összbüntetésbe foglalás során ebből kiindulva, a rövidebb tartamú büntetés vagy büntetések mértékének csökkentésével kell az összbüntetést meghatározni.

Az elengedés lehetséges mértékét azonban az alapítéletekben kiszabott szabadságvesztésekre irányadó büntetési tételek is befolyásolhatják.

A határozott ideig tartó szabadságvesztés leghosszabb tartama összbüntetés esetén húsz év [Btk. 40. § (2) bek.]. Ennélfogva ha az alapítéletekben kiszabott legsúlyosabb büntetés megközelíti vagy eléri ezt a tartamot, a rövidebb tartamú büntetést csak kisebb mértékben lehet csökkenteni, vagy ennek lehetősége kizárt (a rövidebb büntetés részben vagy egészben elenyészik)...”

„...3. A 2. pontban említett korlátok között a kvázi halmazati összbüntetés tartamának meghatározásánál elsősorban azt kell figyelembe venni, hogy a több eljárásban elbírált bűncselekmények elkövetésének, illetőleg elbírálásának az időpontja folytán fennállott-e a lehetősége az egy eljárásban való elbírálásnak. Így ha más-más bűncselekmények miatt, különböző bíróságok előtt a büntetőeljárások egyidejűleg folynak, és az egyesítés célszerűségi okból nem indokolt: az összbüntetésbe foglalás során a külön lefolytatott eljárásokban hozott ítéletekben kiszabott szabadságvesztések közül a rövidebb időtartamú teljesen elenyészhet. Ennek indokoltsága hiányában is a rövidebb időtartamú büntetés jelentős mérvű csökkentésével kell az összbüntetés tartamát meghatározni.

Az elengedés mérvének a megítélésénél vizsgálni kell azt is, hogy a több eljárásban elbírált cselekmények jellegükben azonosak vagy hasonlók-e; elkövetési magatartásuk időbelileg egybeeső vagy közeli-e; a cselekmények egymással összefüggésben állnak-e stb. Így pl. ha az egyik bíróság az elkövetőnek többrendbeli azonos vagy hasonló jellegű bűncselekményét bírálta el, majd utóbb indult újabb büntetőeljárás valamely korábban fel nem derített ugyanolyan bűncselekmény miatt: az ezt követően lefolytatott összbüntetési eljárás során a rövidebb időtartamú szabadságvesztés teljes elenyészése vagy igen nagy mérvű csökkentése biztosíthatja, hogy az összbüntetés a halmazati büntetés tartamával legyen azonos.

Azokban az esetekben, amikor az egymással kvázi halmazati viszonyban álló szabadságvesztések közül a rövidebb tartamú büntetés teljes elenyészése nem indokolt: a csökkentés a rövidebb büntetésnek akár a háromnegyedét meghaladó részéig is terjedhet...

12.) A tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes. Az állam és a bírósági szervezetrendszer kötelezettsége, hogy a jogok és kötelezettségek elbírálásának bírói útját biztosítsa. A jogorvoslathoz való jogot is érinti; a rendelkezés a bírósághoz fordulásra garancia.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében a bírói függetlenség nem a bíró és a bíróságok személyi előjoga, hanem a jogkereső személyeket és szervezeteket megillető alapjog, hogy ügyüket független és pártatlan bíróság tisztességesen bírálja el. A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozza. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.

Az Ítéltábla ítéletében alaptörvényellenes módon figyelmen kívül hagyta a büntetőeljárás jog fellebbezésre vonatkozó előírásait, mert az ügyészégi fellebbezés tartalma az új Btk. alkalmazására és az új Btk. szabályai szerint megállapított összbüntetés megállapítására, nem pedig a régi Btk. szerint megállapított összbüntetés súlyosítására (vagyis az elsőfokú törvényszéki mérlegelés felülbírálatára) irányult! Ebből következőleg, a Fővárosi Ítéltábla 5.Bpkf.10.252/2021/3. számú, ügyészégi fellebbezés szerint meghozott ítéletének Alkotmánybíróság IV/2440-10/2021. számú határozatával megállapított alaptörvény-ellenessége miatt, **a fellebbezés – a fellebbező által meghatározott ténybeli és jogi indokok alapján – nem tekinthető a terhemre bejelentett fellebbezésnek; ezért a Törvényszék által megállapított összbüntetés mértékét az Ítéltábla nem súlyosíthatta volna!**

Az Ítéltábla függetlenítette magát az Alaptörvény és Be. rendelkezéseitől, figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot, ezért önkényes, tisztességtelen és sérti a jogállamiság, jogbiztonság követelményeit.

13.) Az Alaptörvénynek megfelelő jogszabályértelmezés magában foglalja az értelmezett jogszabály (jelen esetben az összbüntetésre vonatkozó jogszabályi rendelkezés) jogalkotói céljának és a 3/2002. Büntető jogegységi határozat elvi megállapításainak megfelelő értelmezésének bírói kötelezettségét, a nyilvánvalóan törvénytelen és visszaélészerű ítéltáblai eljárásra rámutató alkotmánybírósági határozatból eredő személyes sértettség függetlenítését az ügy elbírálásától, a minden szempontból törvényes törvényszéki (elsőfokú) ítélet tisztességes és pártatlan felülbírálatát!

Mindez jelen esetben az összbüntetésbe foglalás jogalkotói céljának hatékony és tényleges, 3/2002. Büntető jogegységi határozatban értelmezett tartalmú érvényesülésének biztosítására irányuló kötelezettséget jelentette volna az Ítéltábla számára ahelyett, hogy az Ítéltábla láthatólag mindenáron az elsőfoknál súlyosabb összbüntetést akart megállapítani számomra arra válaszul, hogy az Alkotmánybírósághoz mertem fordulni a korábbi nyíltan alaptörvényellenes döntésükkel szemben a saját jogaim védelmében.

14.) Az Alaptörvény 25. cikkének (3) bekezdése arra jogosítja fel a Kúriát, mint a bírósági szervezet csúcán lévő bírói fórumot, hogy a jogállamiság, jogbiztonság érvényesülése alappilléreinek számító egységes, következetes és kiszámítható jogalkalmazási (bírói) joggyakorlatot kialakítsa és fenntartsa. Ez a jogosultság az egyes ügyekben eljáró alsóbb fokú bíróságok számára ugyanakkor **kötelezettség a kúriai joggyakorlatnak megfelelő eljárásra!** Amennyiben az alsóbb fokú bíróságok a kötelező jogegységi határozatot nem tartják be, az eljárásuk sérti a tisztességes eljáráshoz való jog, a jogállamiság és a jogbiztonság alapelvét!

Az Ítéltábla nyilvánvalóan ésszerűtlenül állapította meg, hogy a különböző eljárásokban elbírált cselekmények tekintetében az „...egy eljárásban történő elbírálás esélye az adott esetben szinte elenyésző volt...”, mert valamennyi cselekmény elkövetése a lekorábbi elsőfokú alapítélet meghozatala előtt évekkal történt, továbbá az elbíralt cselekmények valamennyi ügyben hasonlóak, vagy azonosak (csalás, adócsalás, közokirathamisítás és magánokirathamisítás).

Ebből okszerűen következik az, hogy a cselekmények elkövetésének, illetőleg elbírálásának az időpontja folytán fennállott a lehetősége az egy eljárásban való elbírálásnak, erre figyelemmel pedig a 3/2002. Büntető jogegységi határozat útmutatása szerint a külön lefolytatott eljárásokban hozott ítéletekben kiszabott szabadságvesztések közül a rövidebb időtartamú teljesen elenyészhet.

Ugyanakkor a 3/2002. Büntető jogegységi határozat az egy eljárásban történő lehetőség fenn nem állása esetén is a rövidebb időtartamú büntetés jelentős mérvű csökkentésének kötelezettségét írja elő a bíróságok számára („...Ennek indokltsága hiányában is a rövidebb időtartamú büntetés jelentős mérvű csökkentésével kell az összbüntetés tartamát meghatározni...”)

A 3/2002. Büntető jogegységi határozat kifejezetten kimondja, hogy ha a cselekmények jellegükben azonosak vagy hasonlóak, az összbüntetési eljárás során a rövidebb időtartamú szabadságvesztés teljes elenyészése vagy igen nagy mérvű csökkentése biztosíthatja, hogy az összbüntetés a halmazati büntetés tartamával legyen azonos.

A 3/2002. Büntető jogegységi határozat kimondja azt is, hogy „...azokban az esetekben, amikor az egymással kvázi halmazati viszonyban álló szabadságvesztések közül a rövidebb tartamú büntetés teljes elenyészése nem indokolt: a csökkentés a rövidebb büntetésnek akár a háromnegyedét meghaladó részéig is terjedhet...”

A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó Ítéltábla visszaélt a bírói függetlenséggel, amely ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozta. Az Ítéltábla ítélete figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot és a Kúria kötelező iránymutatását (jogegységi határozatát), önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság, jogbiztonság alapelveivel.

15.) Esetemben Alaptörvénybe foglalt jogomat sérti a támadott Ítéltáblai döntés, tekintettel arra, hogy az összbüntetésbe foglalás során az Ítéltábla gyakorlatilag jogot alkotott, amikor azt állapította meg, hogy a rendkívül tág elkövetési idők folytán a rövidebb tartamú szabadságvesztések háromnegyedének elengedésére nem lát jogi lehetőséget -holott ezt a jogszabály kifejezetten lehetővé teszi és a Kúria jogegységi határozata pedig kifejezetten előírja.

Az Ítéltábla azon hivatkozása, hogy az Alkotmánybíróság nem adott iránymutatást arra nézve, hogy a 2003. és 2012. közötti tartamot felölelő elkövetési idők közül melyik elkövetés idején hatályos régi Btk. rendelkezéseket kell alkalmazni, illetve az Ítéltábla szerint a legutolsó elkövetési időpontban, azaz 2012. augusztus 23-án hatályos régi Btk. rendelkezéseket kell alkalmazni az összbüntetésbe foglalás során, értelmetlen, mert **a régi Btk. 92. §-ának rendelkezései 2003. és 2012. között, az összbüntetés időtartamának bírói meghatározását érdemben befolyásoló tartalommal NEM módosultak!**

A jogalkalmazásnak, a jogkövetkezményeknek kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lenniük és az eljáró bíróság nem alkothat jogot, hanem az elkövetőre legkedvezőbb, a jogszabály által előírt rendelkezések szerinti jogalkalmazás folytán kell meghoznia határozatát.

Az alkotmányjogi panaszom jogi alapja, hogy a jogalanyokra nézve szigorúbb, a jogalanyok helyzetét elnehezítő jogértelmezést alkalmazta az Ítéltábla az összbüntetési eljárásban és nem tette lehetővé a jogszabály által megengedett a büntetések háromnegyed részét kitevő elengedés alkalmazását.

Álláspontom szerint az ítéletek összbüntetésbe foglalásakor történt eljárása nem áll összhangban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, a jogbiztonság követelményrendszerébe tartozó kiszámíthatóság garanciájával, és sérti a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmát.

A jogállamiság szerves részeként hivatkozott az indítványozó a nulla poena sine sine lege praevia jogelvre, amelynek értelmében senkit sem lehet olyan jogszabályi rendelkezés alapján büntetéssel sújtani, amely a cselekmény elkövetésekor még nem volt hatályos. Ezen jogelv meglátásom szerint az összbüntetési eljárásban alkalmazandó anyagi jogi szabályok tekintetében is irányadó.

A sérelmezett Ítéltáblai határozat nem volt figyelemmel az elsőfokú Bíróság által alkalmazott, a Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumának 6, 105, 106. és 151. számú véleményében foglaltakra és a 3/2022 BJH II. pontjában foglaltakra, ezáltal a támadott összbüntetésbe foglalásról szóló döntés rám nézve szigorúbb, helyzetemet elnehezítő tartalmú.

Az Ítéltábla sérelmezett határozata az összbüntetésbe foglalás alkalmazása során szándéka szerint szigorúbb rendelkezéseket alkalmazott és érdemi indok, jogszabályi alap nélkül rendelkezett arról, hogy a háromnegyed rész elengedése helyett a rövidebb tartamú szabadságvesztések tartamának a kétharmad részének elengedéséről rendelkezik.

Lehetőség szerint kérem, hogy szíveskedjen a T. Alkotmánybíróság ügyemben soron kívül döntést hozni, mert az elsőfokú ítélet szerinti összbüntetésbe foglalás alapján várható szabadulásom ideje 2022. augusztusában megtörténhetne.

 2022. június 20.

kérelmező

A jogalkalmazásnak, a jogkövetkezményeknek kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lenniük és az eljáró bíróság nem alkothat jogot, hanem az elkövetőre legkedvezőbb, a jogszabály által előírt rendelkezések szerinti jogalkalmazás folytán kell meghoznia határozatát.

Az alkotmányjogi panaszom jogi alapja, hogy a jogalanyokra nézve szigorúbb, a jogalanyok helyzetét elnehezítő jogértelmezést alkalmazta az Ítéltábla az összbüntetési eljárásban és nem tette lehetővé a jogszabály által megengedett a büntetések háromnegyed részét kitevő elengedés alkalmazását.

Álláspontom szerint az ítéletek összbüntetésbe foglalásakor történt eljárása nem áll összhangban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, a jogbiztonság követelményrendszerébe tartozó kiszámíthatóság garanciájával, és sérti a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmát.

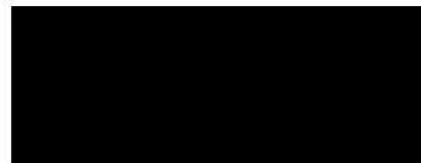
A jogállamiság szerves részeként hivatkozott az indítványozó a nulla poena sine sine lege praevia jogelvre, amelynek értelmében senkit sem lehet olyan jogszabályi rendelkezés alapján büntetéssel sújtani, amely a cselekmény elkövetésekor még nem volt hatályos. Ezen jogelv meglátásom szerint az összbüntetési eljárásban alkalmazandó anyagi jogi szabályok tekintetében is irányadó.

A sérelmezett Ítéltáblai határozat nem volt figyelemmel az elsőfokú Bíróság által alkalmazott, a Legfelsőbb Bíróság Büntető Kollégiumának 6, 105, 106. és 151. számú véleményében foglaltakra és a 3/2022 BJH II. pontjában foglaltakra, ezáltal a támadott összbüntetésbe foglalásról szóló döntés rám nézve szigorúbb, helyzetemet elnehezítő tartalmú.

Az Ítéltábla sérelmezett határozata az összbüntetésbe foglalás alkalmazása során szándéka szerint szigorúbb rendelkezéseket alkalmazott és érdemi indok, jogszabályi alap nélkül rendelkezett arról, hogy a háromnegyed rész elengedése helyett a rövidebb tartamú szabadságvesztések tartamának a kétharmad részének elengedéséről rendelkezik.

Lehetőség szerint kérem, hogy szíveskedjen a T. Alkotmánybíróság ügyemben soron kívül döntést hozni, mert az elsőfokú ítélet szerinti összbüntetésbe foglalás alapján várható szabadulásom ideje 2022. augusztusában megtörténhetne.

 2022. június 20.

kérelmező